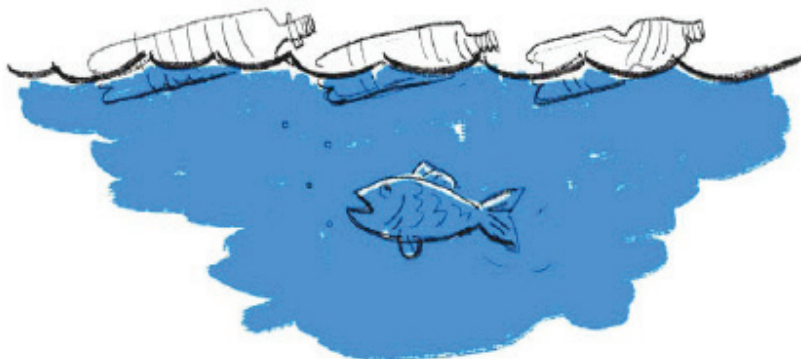

Funded by
the European Union

Jurnalul De Bord

Ești curios să afli de ce există atât de mult plastic în râuri și cine sunt pirații de plastic?

Dacă da, vino cu noi!

**Întâlnește locuitorii râului și salvatorii și alătură-te celor care lucrează
pentru curățarea Tisei!**

Elaborat de FloyómetőIskolák20231HU01-KA220-SCH-000166027 în cadrul proiectului Erasmus+, finanțat de Uniunea Europeană. Opiniile și declarațiile exprimate aici reflectă punctele de vedere ale autorului/autorilor și nu reflectă neapărat poziția oficială a Uniunii Europene sau a Agenției Executive Europene pentru Educație și Cultură (EACEA). Nici Uniunea Europeană, nici EACEA nu pot fi trase la răspundere pentru acestea.

SCOPUL NOSTRU

Primele trei volume din seria Manualul Salvatorilor de Râuri sunt destinate profesorilor, educatorilor de mediu și experților interesați de utilizarea materialelor plastice și care iubesc apele vii. Scopul volumelor, publicate în toate limbile Tisza (ucraineană, română, maghiară, slovacă, sârbă), este de a începe creșterea unei generații care este bine versată în domeniul materialelor plastice, iubește și protejează râurile, indiferent de granițele naționale. Acest lucru este foarte necesar într-un moment în care râurile noastre sunt poluate din mai multe direcții, din mai multe motive și în mai multe moduri. Acum aveți în mâini al patrulea volum, care a fost pregătit special pentru copii. Scopul cărții este de a le prezenta cauzele poluării râurilor și posibilele soluții într-un cadru de basm. Pe scurt, această carte este un basm, nu un manual.

Dacă își va atinge scopul, va fi citită în tot mai multe așezări de-a lungul râului Tisza și în tot mai multe țări. Citiți-o dacă sunteți interesați de povestea detaliată a eroilor familiari din seria Manuale Tisza! Căpitanul PlastiX, mătușa Petra, P.J. Petkány, Liza, Peti și Petitó, castorul Hebehurgya, Zé Pescărușul vă așteaptă cu toții să luați parte la poveste: curățarea râului Tisza. Dacă v-a plăcut volumul, vă recomandăm seria Manualul Salvatorilor de Râuri. Cărțile pot fi descărcate gratuit de pe site-ul Tisza sau scanând codurile QR de mai jos.

www.tisztatisza.eu

Volumul 1

Volumul 2

Volumul 3

Anunț de serviciu, vă rugăm să fiți atenți!
Mulțumesc.

Atenție, începe un basm. Pericol de basm, pericol de basm.
Ce am spus am spus!

(Vezi pagina următoare. Apoi ce urmează.)

JURNALUL DE BORD AL SALVATORILOR DE RĂURI

care dezvăluie cine sunt petpirații și de ce scriu
un jurnal de bord.

Salut!

Îmi cer scuze pentru tutuire, dar nu este timp pentru formalități. Timpul se scurge.
Această carte este un strigăt de ajutor.

S.O.S.

Poate știți că râurile noastre din întreaga lume sunt în mare pericol. Strigă după ajutor, dar foarte puțini înțeleg ce ne spun. Și totuși ar fi bine dacă le-am acorda atenție, pentru că râurile ne oferă atât de multe. Apă dulce, pește, energie hidroelectrică, frumusețe, locuri de odihnă, aer bun, aer curat cu miros de apă. Când am început să scriu această poveste, nu am făcut prea multe pentru a mulțumi râurilor pentru toate acestea. În timp ce scriu aceste rânduri, poluanți sunt încă deversați în apă, sticle de pastile încă plutesc pe malurile râurilor, încă există copii care nu au fost niciodată luați... în tururi acvatice și, prin urmare, nu știu câtă frumusețe și aventură ascund apele repezi.

Ești curios?

Ai suficient curaj? Atunci vino cu mine! Dar dacă nu ai, e în regulă și asta. Îți cer ajutorul, dar nu și pentru mine. Râurile au nevoie de fiecare prieten, de fiecare ajutor. Dacă mi te alături, în schimb îți voi povesti cum o clădire veche și sumbră, ciuruită de gloanțe, a devenit o

școală veselă de salvare de râu.

Cum au învățat copiii care vin aici să vâslească și să înoate. Cum au apărut zâmbetele pe frunțile profesorilor îngrijorați și cum a dispărut plasticul din râu. Chiar și așa, nu vreau să-ți spun cine sunt la început. Deocamdată, va fi suficient să spun că sunt un prieten.

Și el este unul dintre personajele din această poveste care cunoaște personal toate personajele din această poveste, de la primul până la ultimul. Și, în final, cred că vom fi într-o situație atât de bună încât îmi voi dezvălui identitatea.

Așadar,

așa cum am scris, persoana mea, identitatea mea, numele meu sunt Secrete deocamdată.

Între timp, ca să pot rămâne incognito, nici nu te voi întreba cum te cheamă. Dar aș vrea foarte mult să știu: ești adult sau copil? Băiat sau fată? Unde mergi la școală? Câți prieteni ai? În orice caz. Mă bucur că ești aici. Mă bucur că citești. Mă bucur că ești interesat de râu, de creaturile misterioase care trăiesc în el. Până când vei ajunge la sfârșitul poveștii, toți îți vor fi prieteni.

Îți mulțumesc că ai plutit alături de noi pe valuri. Salutări de la bunii tăi prieteni din inimă:

râul și, bineînțeles, de la mine. :)

Primul capitol,

în care îl poți întâlni pe PJ, micuțul colorat, poți afla cum arată o insulă de gunoi din mijlocul oceanului în viitorul îndepărtat, cine a descoperit-o prima dată în trecut și cine trăiește pe ea acum. De asemenea, dezvăluie cum călătorește mesajul dintr-o sticlă și cum este criptografia reală.

Sigur.

PS.: Ești curios? Citește mai multe despre acest subiect în celelalte volume ale seriei Manualul Salvatorilor de Râuri:

Volumul Unu,
CAPITOLUL 1
Cine sunt
Salvatorii de Râuri?

Volumul Unu,
CAPITOLUL 2
Ce sunt râurile?

Volumul trei,
CAPITOLUL 4
Salvatorii de râuri
pe apă

Această poveste a început în viitorul îndepărtat. Exact două sute de ani mai târziu, în anul 2222, într-o zi însorită, acolo, în

Oceanul Pacific.

Chiar în mijlocul apei deschise, exact unde privești în orice direcție, nu se vedea niciun țărm. Așadar, în acest loc, un mesaj foarte important plutea în derivă pe apă într-o sticlă de sticlă albastră cu gât subțire. Fusese pe drum de aproximativ două sute de ani. Atât timp trecuse de când cineva l-a scris cu litere frumoase și cu o ortografie perfectă. Apoi, cineva a rulat cu grijă hârtia de scris, a închis-o într-o sticlă, a înfășurat-o cu grijă și a aruncat-o în râu. Cineva acesta nu voia să arunce gunoiul, dar era în mare bucluc, iar scrisoarea pe care a scris-o a fost de fapt o rugămintă de ajutor. A postat mesajul cu dorința în inimă ca

poșta în sticlă

- și, bineînțeles, mesajul dinăuntru - să ajungă, printr-un miracol, la destinatar. Și sticla și-a făcut treaba. A protejat mesajul de vânt, ploaie, frig și căldură.

Prima imagine: acesta este
mesajul dintr-o sticlă
sau mesajul din sticlă.

Trecuse prin o mie de aventuri, pericole și încercări, prin mări, furtuni, vârtejuri.

După 200 de ani,

încă mergea neobosit pe drum, când dintr-o dată s-a oprit cu o „ciocănitură”. S-a lovit de ceva. Dar de ce s-ar lovi o sticlă de el în mijlocul oceanului, unde conform hărților nu există insule sau continente, ci doar marea nesfârșită?

O găleată spartă.

De asta s-a lovit sticla. Găleata nu mai fusese de mult de folos nimănui, își dorea un nou proprietar, dar era și oprită. Era blocată într-o ladă de plastic și de atunci nu s-a mai mișcat nici înainte, nici înapoi. Cât despre lada de plastic, aceasta transporta băuturi răcoritoare delicioase, reci și spumoase, dar când s-a crăpat puțin, vechiul ei proprietar a aruncat-o în mare. Lada de plastic a plutit în derivă pe mare până a devenit prizonieră a unei vechi plase de pescuit rupte.

Figura 2: Așa arată de aproape pata de gunoi din mijlocul oceanului. Nu e frumoasă.

Plasa abandonată obișnuia să prindă pește, dar acum doar un butoi de petrol îndoit este încurcat în ea, care la rândul său este înghesuit în mii de alte bucăți plutitoare de gunoi, pe care oamenii le-au aruncat. Așa s-a întâmplat ca importanta poștă cu sticle, sticla de sticlă, găleata, lada, plasa, butoiul să aibă aceeași soartă.

A rămas prinsă, blocată într-o

insulă imensă de gunoi

în mijlocul Oceanului Pacific. Sticle de pastile, pungi de plastic, capace, figurine Lego folosite, găleți sparte, pahare de iaurt se legănau aici în mare armonie. Erau atât de multe, fuseseră împreună de atât de mult timp încât împreună formau o adevărată insulă. Nu veți căuta această insulă pe hărți, pentru că, de fapt:

nu este acolo!

Nu este acolo pentru că atunci când citiți aceste rânduri, oamenii tocmai au descoperit-o. Prima persoană care vede această grămadă mare de gunoi în mijlocul mării, Era un căpitan pe nume Moore, iar el a numit locul GPGP, o abreviere pentru că marinarilor le place să abrevieze, iar pe de altă parte are o semnificație, GPGP înseamnă Great Pacific Garbage Patch.

Ceea ce înseamnă aproximativ

„Marele Insula de Gunoi din Pacific”.

El a numit-o mare de la început, chiar dacă acum două sute de ani era mult mai mică, dar de atunci a devenit cu adevărat mare, pentru că oamenii au aruncat o mulțime de lucruri de atunci, și de aceea au ajuns aici multe gunoaie, sute de tone. Dar e bine de știut că acest loc avea un nume mai vechi, mai real, mai misterios. Tuta Oana. Așa au ajuns aici curajoșii șobolani polinezieni cu mult înaintea oamenilor. Au ajuns într-o canoe sculptată dintr-o coajă de nucă de cocos și, după ce au debarcat, au simțit imediat că aceasta nu era o insulă ca celelalte pe care fuseseră înainte. Gunoiul nu forma pământ solid sub picioarele lor, ci mai degrabă o mare unduitoare, în mișcare. Au crezut că au aterizat pe spatele unei broaște țestoase uriașe, motiv pentru care au numit locul

Tuta Oană,

care înseamnă „Spatele broaștei țestoase”.

Mulți dintre curajoșii șobolani polinezieni au navigat mai departe, spre noi descoperiri. Cu toate acestea, au existat câțiva șobolani care au decis să rămână aici, pe insula de plastic. Descendenții lor sunt acum numiți:

Petkányok la Plural. La singular se numesc Petkány. (PlasticpiRATs)

Petkányok trăiesc pe insula de plastic de secole și și-au câștigat numele prin faptul că au putut construi mici bărci cu pânze agile din flacoane de plastic. Navighează, pescuiesc și pescuiesc în jurul

Tutei Oana.

Nu navighează mai departe pentru că sunt atât de obișnuiți cu terenul schimbător încât nu ar putea merge drept pe uscat. Când captura pe mare nu este foarte bună, caută conserve și resturi de mâncare pe insula gunoiului, așa își obțin aportul zilnic. Pe lângă alimentele sănătoase, le place foarte mult fast-food-ul, cum ar fi crema de brânză, ketchup-ul și ursuleții gumati colorați. Blana lor este mult mai deschisă la culoare decât a strămoșilor lor și sunt împodobiți cu pete pestrițe. Prin pestriț, vrei să spui că pot fi nu doar albi, negri sau maro, ci și... Sunt în toate culorile

curcubeului.

Acest lucru se datorează numeroaselor dulciuri, conserve și coloranți alimentari pe care le găsesc pe insula gunoiului. Dar nu doar culorile, ci și modelele blănii Petkány-ului merită o atenție specială. Legenda spune că blana fiecărui Petkány este o

hartă.

Desigur, nu este o hartă a întregii lumi, ci a unei anumite regiuni. Petkány-urile mari le spun puilor lor în fiecare seară că fiecare blană este o amprentă exactă a unui colț de ocean și de aceea nu există două Petkány la fel, deoarece fiecare Petkány poartă o hartă a unei regiuni diferite.

Care dintre ele depind de aventurile care îl așteaptă pe fiecare Petkány? Dacă șobolanii mici refuză să adoarmă, adulții le mai spun că, dacă șobolanii stau unul lângă altul, multe desene mici se îmbină și întregul glob apare, cu oceane, continente, munți, râuri, insule și toate minunile lumii.

A treia imagine: Acesta aici,
sau El aici PJ este Petkány
Știi cum se pronunță PJ?
Pjzé. Să zicem.
Sau cum vrei tu...

PJ,

micuțul și cool, nu se interesa în mod special de aceste povești vechi de mii de ani, avea lucruri mai bune de făcut. Era interesat de muzica pop modernă și cutreiera dealurile marii insule a gunoiului, Tuta Oană, de dimineața până seara. Spunea: „Nu există gunoi, ci doar deșeuri, iar deșeurile sunt comori!”. Sânguința sa era adesea încununată de succes, găsea o

selecție nedeschisă cu cea mai bună muzică din anii '80,

avea o casetă cromată de ceva de la Vangelis, se lăuda cu o colecție impresionantă de discuri și avea un CD aproape intact de la Justin Bieber. PJ era de obicei atât de cufundat în munca sa, adică printre grămezile de gunoaie, încât nu puteai vedea nimic altceva decât coada lui cu vârful roșu ieșind printre sticluțele de pastile. Când ieșea cu o nouă descoperire în gură, puteai cu adevărat să-i admiri blana colorată. Avea mai multe pete mici, pe lângă coadă, mai avea o pată roșie pe frunte și, pe lângă aceasta, avea pete albastre, verzi și galbene, pete mai mici și mai mari și în dezordine. Abilitatea lui PJ de a meșteri a fost dezvăluită când un container maritim căzut de pe o navă în timpul unei furtuni a ajuns pe insula gunoaielor. PJ și-a transformat rapid coada într-o cheie și a deschis containerul, care conținea o grămadă de radiouri, magnetofone și pick-up-uri îmbibate cu apă. Micuțul ticălos era atât de deștept încât în curând fiecare casă avea un player muzical funcțional și, de atunci încolo, oriunde mergeai pe Tuta Oană, se auzea un fel de muzică veselă. Bucuria lumii

era justificată de acest lucru, pentru că în două sute de ani vor fi și mai multe gunoaie în râuri și mări decât sunt acum. Nicio problemă, se gândi micul ticălos, în timp ce privea în jur marea de gunoaie care se înălța, așa că va fi bine. Și era bine. Toate acele gunoaie pe care oamenii le aruncaseră neglijent și le considerau fără valoare erau foarte importante pentru PJ. Îi dădeau de lucru și ceva de făcut. A selectat cele mai frumoase sticle de pastile și și-a construit căsuța din ele, cu o umbră pe acoperiș și un ingenios colector de apă de ploaie. Apoi erau toate acele înregistrări audio, ce a găsit.

Datorită lui, insula a devenit unul dintre cele mai fericite colțuri ale lumii,

unde muzica cânta mereu.

De prima sa aniversare, micuțul colorat și-a rugat prietenii să-i spună PJ, pentru că la acea vreme nu știa foarte bine engleza și credea că abrevierea pentru disc jockey era PJ. Mai târziu, s-a dovedit că disc jockey era de fapt DJ, dar la vremea respectivă nu conta, PJ a rămas cu el. A fost atât de fericit când a găsit această monogramă într-un joc cu cuarț. Pe lângă sticlute de pastile și muzică bună, micuțul a colecționat multe alte obiecte interesante. A reparat, șters, lustruit și expus tot ce a putut. Colecția sa era deschisă oricui era interesat de aceste antichități ciudate. De exemplu, PJ avea o râșniță de cafea cu mâner de cupru, în care, dacă adulmecai înăuntru, încă se putea simți aroma delicioasă a cafelei măcinată; un ceas cu cuc nu capac verde, care putea fi întors și ticăia și uneori spunea „CUC”.

De asemenea, avea o colecție de telefoane - un Nokia cu buton, un Samsung cu ecran tactil, un smartphone Xiaomi, hyperphone-ul de la Apple și Quantumphone-ul lansat în 2200. Păstra un catalog separat al mesajelor din sticle pe care le găsea în gunoi.

Ai fi surprins să afli câți oameni își încuie secretele, dorințele, în sticle și apoi își lasă mesajele în voia capriciilor apei. Aceste sticle fie ajung la cineva, fie plutesc acolo unde se adunase restul plasticului: pe Tuta Oană, sau așa cum o știau oamenii, pe GPGP. Poșta din sticle este o formă foarte străveche de trimitere a mesajelor, iar PJ le ținea la mare preț pe fiecare. Avea în colecția sa un mesaj de pirat vechi de șapte sute de ani, cu o hartă a comorii adevărată, un desen amuzant realizat de un copil mic, cu o dată de acum trei sute de ani. O diplomă de sfârșit de an din secolul trecut, tăiată cu un marker negru și decupată cu foarfeca. Scrisori de rămas bun, urări, scrisori de dragoste. Dar o scrisoare precum cea pe care a găsit-o în acea zi luminoasă din 2222 - era ceva ce PJ nu mai văzuse niciodată.

Se echilibra pe un butoi de ulei la marginea insulei de gunoi când a observat lada de plastic din plasa înfășurată în jurul butoiului, găleata spartă din ea și sticla verde de sticlă cu mesajul înăuntru. L-a scos cu abilitate și a început cu grijă să tragă dopul de la gâtul sticlei cu dinții lui ascuțiți ca briciul.

„Pocnitul” dopului

A scos un sunet și l-a lăsat să meargă, iar mesajul a alunecat ascultător în lăbuța micuței creaturi. PJ a desfăcut sfoara care ținea hârtia împreună și a derulat sulul. Nu a înțeles niciun cuvânt din el. Întrucât PJ putea citi și scrie fluent până atunci, era destul de sigur că acest mesaj era codificat, cu alte cuvinte, scris cifrat. Oare va fi capabil să descifreze codul și să citească mesajul?! - a meditat el. În acel moment, claxonul unei vechi nave a scos un sunet lung și plângăcios din port.

- O navă nouă! -

a exclamat PJ, apoi cu mesajul a luat-o la fuga.

Volumul unu,
CAPITOLUL 3
Ce dăm râurilor?

Volumul doi,
CAPITOLUL 3
Noțiuni de bază ale
atelierului de plastic

OBIECTE GĂSITE, o navă
pirat maritimă, pentru
curățarea oceanelor și
salvarea râurilor.

PS: Ești curios? Citește mai multe despre acest subiect
în celelalte volume ale seriei Manual Salvatorilor de Râuri

Al doilea capitol,

care vă va spune cine sunt pirații PET și cum arată prima navă PETpirat. Se dovedește că puteți vorbi cu un telefon cuantic în limbaj animal și, de asemenea, se dovedește că puteți chiar să faceți ghivece de flori din deșeuri luate din mare. În plus, apare...

MÜMÜ,

care se dovedește a însemna ce...

Pe insula Tuta Oană,

sosirea unei noi nave era un eveniment important. Și dacă o navă cu oameni debarca întâmplător printre bărcile-boteluțe ale Petkanienilor, se transforma într-o sărbătoare publică. Chiar și o mică navă de marfă își lua ziua liberă, dar când suna acel claxon trist și adânc al navei, întreaga insulă a gunoiului intra în frenezie. Petkanieni, păsări marine, țestoase marine, crabi hoți de palmieri și alți insulari veneau în număr mare de peste tot. Toată lumea voia să vadă noul sosit. Și nu e de mirare că mulțimea era atât de entuziasmată.

- Asta e?", a întrebat cineva.
- Asta e!", a strigat cineva.
- Îl recunosc, chiar e", a strigat altcineva.
- Asta e?", au întrebat mulți neîncrezători.
- Da, fără îndoială, e el", s-au asigurat unii pe alții pe dig.

Nu era nicio persoană pe insulă care să nu știe ce sau pe cine personifică marinarii navei, așa că cine-ce este: T.T., sau în limbaj colocvial:

TT

De la cea mai mică vidră pui până la cea mai bătrână vidră de mare cheală, toată lumea a auzit de faimoasa TT, sau

„Obiecte Găsite”.

(V-am spus, oamenii mării adoră abrevierile), cu alte cuvinte, isprăvile TT. Aceasta era nava pirat, care curățase oceanele non-stop timp de douăzeci de ani. Se spunea că terminase deja cu Oceanul Atlantic, curățase toate gunoaiile de acolo și acum venise și în Oceanul Pacific să-l curețe. Nu strică să știi că în 2222, din cauza poluării aerului și a gunoaielor, suprafața planetei Pământ devenise atât de fierbinte, pustie și urâtă încât majoritatea oamenilor își părăsiseră casele terestre și se mutaseră în orașe-bule cu aer condiționat sub mare. Ei evitau marile insule de plastic și apele poluate cu petrol și plastic cu navele lor, încercând să ignore cantitățile mari de gunoaie pe care le eliberau în mediu.

Din fericire,

au existat oameni conștiincioși, buni, grijulii și plini de compasiune, cărora le părea rău pentru pinguinii încurcați în pungi de plastic, pentru delfinii prinși în plase și pentru puii de albatros care sufereau din cauza capacelor de plastic. Astfel de oameni nu au putut sta cu mâinile în brațe și să privească poluarea planetei și și-au schimbat viața. Unii au devenit oameni de știință, alții au mers să lucreze într-un parc național sau au devenit inventatori pentru a reduce efectul de seră și schimbările climatice cu invențiile lor. Alții s-au alăturat navelor pirat, deoarece pirații au făcut tot posibilul pentru a curăța apa și a salva creaturile vii aflate în pericol. Au fost ajutați enorm în această muncă importantă de faptul că, două sute de ani mai târziu, cu programul de

traducere al telefoanelor cuantice, a fost posibil să se vorbească cu ușurință cu orice specie de animal.

Persoana pur și simplu a pornit aplicația, și-a pus căștile și a știut imediat să vorbească cu „balenă”, „pescăruș”, „țestoasă” sau chiar „limba petkanilor”. Căpitanul navei TT se juca și el cu telefonul său cuantic, trebuia să-și pună ochelari pentru operațiune. Degetele sale groase se jucau puțin nesigur pe ecran, dar apoi a selectat limba corespunzătoare din meniul aplicației de traducere.

— khm, khm.. Tuta Oană, aici sunt Lost and Found, Căpitane PlastiX, recepționează — Căpitanul PlastiX a spus „petkanește” în telefonul cuantic, pe care l-a transmis printr-un fir la difuzorul navei.

Întrucât bateria difuzorului se descărca, armata de „Petkani” care asculta cu entuziasm pe țărm a auzit doar niște mormăieli, trosnituri și apoi un singur

bip ascuțit.

- Salutări tuturor păsărilor drăguțe, adică amândoi de la bord, eu și papagalul Petito, suntem sănătoși ca ghindele. - a continuat bătrânul marinar, după care difuzorul s-a transformat într-un zumzet profund.

- Bordul navei mele este perforat și, din păcate, apa mea de băut se termină. - a adăugat el, ceea ce difuzorul a transmis publicului astfel:

„...apa mea de băut este perforată (trosnet)...”.

Un murmur slab a străbătut rândurile de păsări mici, deoarece nu întâlneră încă pe nimeni care să țină un discurs de două cuvinte presărat cu fluierături și trosneturi.

-Cer permisiunea de a debarca. - și-a terminat căpitanul discursul, la care bătaușul a scos un ultim strigăt. Un pescăruș a strigat pe cer.

- Hip hip, ura pentru TT! - a strigat cineva din spate, părea că discursul se terminase.
- Hip-hip, ura! - au răspuns ceilalți cu entuziasm.

Pirații care așteptau pe țărm au izbucnit în urale puternice. Căpitanul PlastiX a luat asta drept permisiune, a închis difuzorul, care era deja descărcat, și

a aruncat ancora.

Desigur, uralele nu erau pentru discursul măreț, ci pentru faptele glorioase pe care Copiii Găsiți le săvârșiseră în porturi maritime, conform legendelor transmise din gură în gură. În 2222, o sută de nave pirat din întreaga lume lucrau la curățarea oceanelor. Toate erau construite după modelul TT. Aceasta era cea mai veche și mai faimoasă navă pirat dintre toate.

Fusese descoperită cu exact douăzeci de ani în urmă în Oceanul Atlantic.

Acesta era un alt ocean, separat de Oceanul Pacific de marele continent american.

Figura 5:
Căpitanul PlastiX văzut din față.
Arată complet diferit din lateral.

Pe atunci, apa Oceanului Atlantic abia se vedea din cauza sticlelor, iar cel puțin zece insule gigantice de gunoi pluteau în ocean, dar acest lucru nu i-a speriat pe echipajul TT. Au atacat deșeurile plutitoare fără ezitare și, cu o muncă persistentă și meticuloasă, au curățat întregul ocean de plastic. Aceasta este o realizare uriașă, mai ales pentru o navă despre care se presupunea că a fost construită din deșeuri reciclate până la ultimul cui. Să spunem doar că, pe baza exteriorului TT, părea că

această legendă era adevărată,

deoarece nava putea fi descrisă ca fiind orice altceva decât frumoasă. Unii oameni au crezut că este o epavă scăpată de sub control, atât de zdrențuit era exteriorul ei. Coca în sine mi-a amintit de o veche navă de război vikingă cu vâsle, deoarece avea scuturi laterale și o frumoasă proră în formă de șurub. Sub ornamentul prorei se află un bust frumos, lângă el pictat cu litere frumoase pe ambele părți care:

„Obiecte pierdute și găsite”

Lucrurile ciudate au continuat la bord. În primul rând, exista o frumoasă crângă verde, ai cărei copaci coceau constant cu niște fructe, acum o mandarină. Găinile zgâriau trunchiurile copacilor. Lângă plantația de copaci se afla o mică moară de vânt și un catarg imens. În vârful catargului, simbolul convențional al piraților PET - un flacon PET cu o velă - flutura pe un steag albastru mare.

Pe punte se afla și un container albastru ponosit și uzat, cu o inscripție frumoasă pe el care spunea
MÜMÜ.

Era cu siguranță o altă abreviere, pentru că marinarilor le plac abrevierile. Lângă MÜMÜ-ul albastru se afla o seră strălucitoare, cu o mulțime de flori, chiar mai multe albine și fluturi colorați. Căpitanul PlastiX a deschis larg ușa serei și a lăsat albinele și fluturii să zboare afară pentru a explora insula. Petito, papagalul albastru și alb, a mers cu ele pentru siguranță, ca să nu aibă probleme. Căpitanul a început apoi descărcarea încărcăturii.

„Obiectele găsite” nu era doar o simplă navă de colectare a gunoiului, ci un procesator de plastic plutitor. Da, așa este, în timp ce naviga, transforma plasticul colectat în tot felul de lucruri utile la bord. Aceste lucruri erau apoi transportate în întreaga lume, unde erau vândute, donate sau schimbate. Unul dintre aceste obiecte utile era ghiveciul de

flori din plastic reciclat.

Creșteau răsaduri de flori frumoase, cultivate într-o seră, în ghivece frumoase, făcute din deșeuri marine. Toată lumea, serios, toată lumea din întreaga lume își dorea unul dintre aceste ghivece de flori din plastic reciclat, iar acum marea oportunitate era aici. Macara de punte a TT a plasat încărcătura valoroasă în lăzi mari pe chei.

Căpitanul a vâslit apoi la țărm cu barca sa de salvare și, prin rotația sa cuantică, le-a spus tuturor cu o viclenie plăcută că oricine putea lua câteva dintre flori, în schimbul

apei potabile

și, bineînțeles, al unui mecanic care să ajute la repararea mașinilor care se stricaseră pe navă. Să nu credeți că pe vremurile bune, căpitanul PlastiX nu putea să se joace singur cu totul. Bineînțeles că putea! Dar nici timpul nu trecuse fără să lase urme pe el, mâinile i se băteau, vederea i se deteriorase, de exemplu, nu mai vedea bine șuruburile mici nici măcar cu ochelari, iar îndoirea nu mai era la fel de ușoară ca înainte. De aceea avea nevoie de ajutor.

Dacă căpitanul ar fi debarcat în altă parte, să zicem, pe insula infamelor

șobolani rătăcitori norvegieni,

nu ar fi pus toate florile pe țărm, pentru că le-ar fi furat pe toate imediat. Dar aici, pe Tuta Oană, nu era nevoie de astfel de precauții. Petkány-ii sunt cunoscuți ca fiind un popor onest și bun la suflet. Doar cei care puteau oferi apă proaspătă de băut în schimb luau flori. Petkány-ii își făceau apa de băut din apa de ploaie și o sigilau în sticle PET spălate cu grijă.

După-amiaza, atât de multe sticle de apă potabilă se adunaseră pe țărm încât barul cu cocoașă al TT-ului era plin. Mai erau câteva flori pe chei, iar căpitanul PlastiX le-a distribuit micuților Petkany care se uitau cu dor în apropiere. Marinarul trebuie să fi fost puțin obosit de la împachetat toată ziua.

Era seară. Ultimul papagal mic alergase deja acasă la cină, toți fluturii și albinele se întorseseră în seră. Petito, papagalul, stătea pe umărul căpitanului. Au privit apusul în tăcere câteva minute, apoi au decis să meargă la o plimbare de seară. Nu au ajuns departe pentru că li s-a adresat un mesaj de pe o bancă din apropiere.

— Mă scuzați, ciripi un papagal timid. — Mă scuzați...

Căpitanul se întoarce în direcția vocii. Un papagal tânăr stătea pe bancă, cu o sticlă verde cu gâtul subțire sub braț.

— Din păcate, ghiveciul cu flori a dispărut. Mă recomand. — spuse căpitanul. Dădu din cap amabil, politicos, și era pe punctul de a pleca.

— Dar eu nu sunt în căutare de flori! — vorbi din nou papagalul, acum puțin mai îndrăzneț.

— Atunci de ce? — întrebă căpitanul.

— Pentru că eu aș fi inginerul. Sunt PJ — micuța creatură pestriță se ridică, întinzându-și lăbuța în semn de salut — mă prezint.

Volumul Unu,
CAPITOLUL 4
Ce putem face în privința
râurilor?

Volumul Doi,
CAPITOLUL 1
Să-i expulzez
pe Pirații PET?

Volumul trei,
CAPITOLUL 5
Salvatorii de râuri
în lume.

Capitolul trei,

care arată că uneori e bine să fii curajos și să vorbești, chiar dacă persoana cu care vrei să vorbești e puțin cam mare și cam înfricoșătoare.

Vei afla, de asemenea, că plasticul trebuie mărunțit înainte de a fi reutilizat, că fiecare navă decentă are un jurnal de bord care trebuie păstrat cu grijă în fiecare zi și cum cianura a distrus viața din râul Tisa și unde se află Odessa. Și este evident că nu ar trebui să conectezi o râșniță de cafea la o mașină de topit plastic, deoarece poate cauza cu ușurință:

probleme.

Nu e de mirare că PJ nu a îndrăznit să se ducă direct la Căpitanul PlastiX când acesta îl căuta pe inginer. Îi era suficient să privească de la o distanță sigură legendara navă și bătrânul urs de mare zburând în jurul ei. Bazându-se pe legende, PJ credea că eroicul pirat era cumva mai tânăr, mai înalt. De fapt, era scund, cu burta, chel, cu o barbă gri, unghii murdare și un ușor șchiopătat. Ceea ce era corect era zâmbetul și bunătatea lui. De asemenea, găsea nava foarte interesantă. Tot ce își dorea era să ajungă cumva la bordul navei Lost and Found. Chiar dacă asta însemna să se numească inginer și să se adreseze legendei maritime cu două picioare, sau mai degrabă șchiopătatoare. Dacă nu ar fi adunat curajul, nu ar fi ajuns niciodată la bordul navei Lost and Found.

Dar, din moment ce reușise să vorbească, se trezi în seara aceea pe legendara navă.

Căpitanul merse mai departe, îi arată totul și-i explică în detaliu. În prova navei se afla o mașinărie numită Elefantul de Mare, vă voi povesti despre ea mai târziu, oricum era în stare bună. Primul gadget reparat a fost

Crocodilul de Nil uriaș.

La prima vedere, mașina semăna cu adevărat cu un crocodil verde mare, cu gura deschisă. Sarcina mașinii era să înghită plasticul luat din apă și să-l mestece în bucăți mici cu dinții săi uriași.

Căpitanul PlastiX a arătat planurile mașinii și ale piesei defecte.

— De ce avem nevoie de o astfel de mașină?! — a întrebat PJ.

— De ce, de ce, pentru că nu vreau să o sfărâm manual! — a răspuns căpitanul indignat — Adică

cu o sabie, o sabie de pirat. O voi ucide. — a adăugat el.

— Adică, de ce trebuie să sfărâmăm plasticul? — a întrebat PJ, puțin mai precaut acum.

— De ce, de ce, pentru că altfel nu-l pot hrăni Dragonului. — a spus căpitanul ca și cum această chestiune ar fi fost evidentă. PJ s-a prefăcut că știe ce este un dragon și de ce trebuia hrănit ceva în el. El doar a dat din cap și au continuat. S-a vorbit și despre o instalație de desalinizare a apei de mare care zăngănea și o velă solară defectă.

— Și cred că ar putea fi ceva în neregulă cu difuzorul meu, — a spus căpitanul, scărpînându-și barba, la care PJ a dat din cap semnificativ. După ce au terminat cu numeroasele reparații, era deja noapte. Luminile din magazinul de obiecte pierdute au fost aprinse una după alta. „

- Ți-e foame?“ - l-a întrebat bătrânul pirat pe PJ.

- CINĂAAAA!!!!

a strigat Big Petito, papagalul, bucătarul lui T.T.

Figura șase: Căpitanul Plasti
sfâșie foarte furios un flacon
de plastic cu sabia sa.

O scară abruptă

ducea în burta navei. Un coridor lung șerpuia spre sufrageria navei, cu rafturi de cărți pe ambele părți. PJ a zărit cu coada ochiului ceva ponosit. L-a luat. Scria:

Rumini.

- Ți-l împrumut dacă nu l-ai citit - a spus căpitanul. - Dar acum hai să mâncăm ceva bun! Simt miros de ceapă verde. Îmi place ceapa verde.

Sufrageria navei era ca un miracol. Podeaua navei, lustruită și netedă, strălucea în lumina galbenă a lămpilor navei. În capătul îndepărtat al camerei se afla un șemineu, cu un foc prietenos ardea în el. Pereții erau decorați cu fotografii, picturi, desene și plante presate. Pe ambele părți, ferestre mari și rotunde se deschideau spre mare, care la această oră a serii strălucea argintiu. În mijlocul camerei se afla catargul în sine, iar lângă el o mașină familiară.

„Ce râșniță de cafea frumoasă!”, a remarcat PJ.

-Ce este asta? Asta nu e o râșniță de cafea, ci o râșniță de timp. - bătrânul pirat făcu cu mâna obosit. -Serios, am uitat cum s-a stricat asta. Ei bine, la masă! -și bătu palma mare.

Cei trei luară cina, căpitanul, Petito și PJ. Băură sirop de mandarine cu el. După ce mâncară, căpitanul se ridică și îi arătă lui PJ cabina lui, unde urma să doarmă.

Apoi își căută ochelarii mult timp și, cum nu-i găsea, îl întrebă pe PJ dacă îl poate ajuta să scrie jurnalul înainte de a merge la culcare. PJ se așează fericit la masă și deschise cartea imensă, legată în piele, pe coperta căreia scria cu litere mari:

JURNALUL NAVEI PIRATELOR.

Un stilou de plastic era legat de jurnal cu o frânghie groasă. PJ luă stiloul în mână și așteptă cu răbdare în timp ce căpitanul se așeza în scaunul său imens de citit de lângă sobă.

- 1 mai 2222. - a dictat căpitanul, îndesându-și o pernă sub cap - Poziție 5 grade 12 minute latitudine nordică, 176 grade 11 minute longitudine vestică. Acostare la Tatu Oană. O primire călduroasă.

În acel moment

și-a tras o pătură peste genunchi și a gemut zgomotos, iar apoi Petító a zburat de pe umăr în cușca sa cu ușa deschisă.

-400 de ghivece de plastic reciclat și răsaduri de flori emise. 550 de litri de apă potabilă stocată. Un începător la bord. PJ, petkány, ocupație: inginer...

Apoi s-a auzit un oftat adânc. PJ a așteptat în tăcere o vreme continuarea, dar când aceasta nu a venit, s-a uitat pe furiș peste umăr spre șemineu. Fără îndoială, căpitanul a adormit în timp ce dicta. PJ a închis jurnalul de bord și s-a întors în cabină. Nu dormise niciodată într-un pat atât de moale, dar totuși nu putea adormi. Capul îi zumzăia de la tot.

Dragon, Crocodil, Desalinizator, Măcinator de Timp

Avea atât de multe întrebări încât nu putea dormi. S-a ridicat și s-a întors în sufragerie. S-a așezat la jurnalul de bord. Scaunul a scârțâit zgomotos când papagalul și-a deschis ochii.

„Ești liber?” i-a șoptit PJ lui Pipit.

„Da”, a ciripit papagalul, apoi și-a zbârlit penele și și-a băgat capul sub aripă. PJ a deschis jurnalul la prima pagină și a început să citească.

Curând

s-a dovedit că jurnalul de bord conținea nu doar toate călătoriile TT-ului, ci și întreaga viață a căpitanului PlastiX. Datele erau cumva greșite, deoarece jurnalul de bord începuse deja în mileniul precedent. Era plin de hârtii lipite, mesaje, plante presate, desene, fotografii și descrieri interesante. Prima intrare era din 1989, ceea ce însemna că căpitanul trebuia să aibă câteva sute de ani. PJ s-a uitat la căpitan, care sforăia zgomotos. Nu părea să aibă mai mult de 60 de ani. PJ a ridicat din umeri și a continuat să citească. S-a dovedit că căpitanul s-a născut într-un mic sat de munte, mama lui era profesoară, iar tatăl său era pescar.

Câteva dintre zicătorile mamei sale erau în jurnalul de bord, cum ar fi „doar ceea ce citești este cu adevărat al tău” și altele asemenea. Tatăl său l-a învățat și alte înțelepciuni, cum ar fi:

„Pescuitul la Amarcona este mai periculos decât pescuitul la sturion”,

sau

„Peștii sub dimensiunea dorită ar trebui aruncați înapoi.”

E mai bine să-i prinzi decât să-i omori!”

Căpitanul fusese un elev bun în copilărie - acest lucru era evident din certificatele lipite - și avea un prieten misterios căruia îi spunea doar „K”. Locul lor de joacă preferat era pe malul apei. Înotau mult, construiau plute din lemn de plutire și aveau o mică insulă unde își construiau propria colibă. Și-au dezvoltat propriul cod, astfel încât adulții să nu poată citi ce își trimiteau unul altuia. Și când venea seara și se întorceau acasă obosiți, în fiecare seară

pește proaspăt prăjit

Îi aștepta pe masă, pe care tatăl său îl prinsese în râu în ziua respectivă.

Viețile lor au trecut în mare fericire și pace până într-o zi cumplită, când o cantitate mare de cianură s-a vărsat în râu. Substanța toxică s-a revărsat dintr-o mină din apropiere, înroșind apa și ucigând peștii. De atunci, tatăl căpitanului și-a aruncat plasele în zadar, dar nu a prins nimic. Salariul mamei sale ca profesoară era prea mic pentru a întreține întreaga familie, așa că s-au mutat. Misu a fost foarte trist când aceasta și-a luat rămas bun de la K. Au vâslit în jos cu barca de pescuit a tatălui ei până au ajuns la cel mai mare fluviu din Europa, Dunărea. Au vâslit zile și săptămâni, și așa au ajuns la

frumoasa Odessa, Ucraina, de pe coasta Mării Negre.

Tatăl lui Misu a primit un loc de muncă aici, a devenit pescar pe o navă maritimă.

Când a crescut, Misu a devenit mecanic. A învățat toate detaliile asamblării. Nu doar cianura pătrundea în Marea Neagră la acea vreme, ci și o mulțime de alte poluări, de exemplu, mult plastic. Acest lucru îl deranja foarte mult pe Misu. A crescut lângă un râu curat și nu voia să se uite la marea poluată toată ziua. În timpul liber, a început să construiască o barcă pentru purificarea apei. A construit-o din ceea ce găsea. Din epavele unor nave vechi, din lucruri folosite, aruncate. Aceasta a devenit Found Objects, care a fost prima companie care a colectat plastic în Marea Neagră. A avut o mulțime de inovații, toate fiind invenții și brevete ale lui Misu.

El credea că nu va avea niciodată o idee atât de măreață precum aspiratorul gigantic numit Elefantul de Mare - această mașină era capabilă să absoarbă plasticul de la suprafața apei, lăsând în pace lemnul plutitor, țestoasele și peștii. Dar apoi, din întâmplare, a creat o mașină și mai genială. A făcut o mașină a timpului dintr-o râșniță de cafea cu mâner de cupru pe care a cumpărat-o dintr-un magazin de antichități din Ogyesza, fără să știe măcar cum. Mașina a început să funcționeze când a conectat accidental râșnița de cafea la o mașină numită Dragonul Tisza. De atunci, dacă rotea mânerul râșniței cu o rotație, zbura înainte cu o zi în timp. Dacă o rotea înapoi cu o rotație, se întorcea cu o zi în timp. El a numit invenția

Râșnița Timpului.

PJ și-a ridicat privirea din jurnal și s-a uitat la vechea râșniță de cafea din mijlocul sălii de mese. Era exact ca cea pe care o avea acasă. Chiar putea fi o mașină a timpului funcțională? Sau era doar o poveste? A continuat să citească. Întrucât căpitanul PlastiX era tânăr și curios, i-a venit o idee bruscă și a mers înainte cu două sute de ani. Voia să afle ce îi rezervă viitorul.

Da, dar toată măcinarea stricase ceva în râșniță și mașina se oprise. Așa că, căpitanul a rămas blocat cu nava sa în viitor, mai exact în anul 2200.

Din păcate, lumea a devenit exact așa cum au prezis oamenii de știință cu mult timp în urmă. Au spus că, dacă oamenii nu vor înceta poluarea, otrăvirea râurilor, a aerului și a pământului, va exista o problemă mare. Din păcate, oamenii nu i-au ascultat pe oamenii de știință și, într-adevăr, o problemă mare s-a întâmplat. După două sute de ani, toate pădurile au fost tăiate, iar

deșeurile de plastic pluteau în toate râurile și mările.

Ce altceva putea face? Căpitanul a oftat adânc și a continuat ceea ce începuse.

A curățat Marea Neagră cu obiecte găsite, apoi Marea Mediterană și, în final, a navigat în Oceanul Atlantic. Până atunci era faimos pretutindeni, fiecare marinar îl cunoștea pe marele pirat de companie, așa cum se numea el însuși. Alții îl numeau Căpitanul PlastiX pe la spatele lui.

I-a luat douăzeci de ani să scape întregul Ocean Atlantic de deșeuri. Când a terminat, s-a odihnit puțin în Barbados. Aici, într-un magazin de antichități, printre cărți vechi, a găsit un volum deosebit de important despre un șobolan navigator pe nume Rumini. Cu volumul vechi de o sută cincizeci de ani sub braț, a navigat apoi prin Canalul Panama până la Oceanul Pacific, unde încă se aflau multe gunoaie. Aici, a fost nevoit să termine curățarea mării, deoarece mai multe mașini de pe navă s-au stricat. De aceea, căpitanul a decis să ceară ajutor.

A trebuit să aleagă între a se îndrepta spre Galapagos, locuite de țestoase uriașe, Insula Paștelui, locuită de iepuri carnivori, sau Marea Insulă a Gunoii.

După ce a citit Rumini, s-a gândit să încerce descendenții moderni ai șobolanilor antici, Petkány-ii. Tatu s-a îndreptat spre Oana. Până a ajuns în acest punct al jurnalului, PJ abia își mai putea ține ochii deschiși. Cu ultimele puteri, a citit sfârșitul intrării de ieri, pe care o scrisese de mână pentru că, de fapt, căpitanul nu-și găsea ochelarii. PJ a zâmbit puțin, apoi capul i-a căzut pe spate pe jurnal și a adormit imediat. De atunci încolo, cei trei au sforăit în sufrageria de la Obiectele Găsite. Petító, căpitanul PlastiX și PJ Petkány-ul, a cărui ocupație de atunci încolo era oficial:

inginer de vas.

PS: Sunteți curioși? Citiți mai multe despre acest subiect în celelalte volume ale seriei Manualul Salvatorilor de Râuri:

Volumul unu,
CAPITOLUL 3
Ce dăm noi râurilor?

Volumul Doi,
CAPITOLUL 4
Materiale Plastice.
Pentru Profesioniștii
din Atelier

Volumul trei,
CAPITOLUL 3
Salvatorii de râuri
în ateliere.

A șaptea (sau a opta?) imagine: Petitó, papagalul albastru și alb pe care l-am găsit, care are spatele cocoșat pentru că se zvârcolește mereu. A șaptea imagine, cu siguranță.

Capitolul patru,

care dezvăluie că merită citit că există o pasăre în lume care arată ca o dungă albastră atunci când zboară și scoate sunetul zzzzzzzzzz, dar afli și cine era fetița care s-a născut pe malul râului cu mult timp în urmă.

Micuța Petra s-a născut în cealaltă parte a lumii, într-un oraș mare, în vechea și bună Europă. S-a născut într-o epocă în care adulții nu se preocupau deloc de natură, nu le păsa de plante, animale sau chiar de ei înșiși, ci doar de bani. Acesta ar fi putut fi motivul pentru care coșurile de fum ale fabricilor din orașul în care locuia Petra emiteau fum galben, care

vopsea norii în galben.

Iarna, copiii construiau oameni de zăpadă din zăpadă galbenă, iar vara, după ploaie, era greu să spele petele galbene de pe haine. Aerul rău părea să se fi instalat în sufletele oamenilor. Erau doi copii la școală, frații Bakáts, care îi enervau pe toți. Când cei doi Bakáts au împiedicat un băiețel la școala primară, Petra a intervenit. A reușit să-i alunge pe frați, dar hainele ei erau rupte, iar sticla mică în care își ținea micuța gândacă de apă era spartă. Părinții Petrei știau despre toate acestea, dar erau și mai îngrijorați de poluarea aerului. Pentru a-și menține copilul sănătos, au decis să părăsească orașul.

S-au mutat într-un mic sat de munte, la umbra răcoroasă a Munților Maramureș. Aici se afla o școală veche și ruinată, care fusese împușcată de o mulțime de gloanțe de „soldații proști” în timpul ultimului mare război. Aceasta era una dintre zicalele învățătorului, unchiul Sándor, dacă cineva nu făcea ceva așa cum îi plăcea, spunea: „prostule”.

Micuța Petra a învățat să citească și să scrie aici, în școala de pe malurile râului Lăpuș. A spune că îi place să citească nu este o expresie.

Chiar devora literele.

Până la vârsta de zece ani, citise toate cărțile pentru copii din bibliotecă și, de atunci încolo - cu permisiunea părinților, desigur - putea împrumuta cărți și de la secțiunea pentru adulți. A călătorit prin lume. Nu chiar, pentru că nu avea destui bani să călătorească efectiv.

Dar în imaginația ei, a călătorit peste tot, pentru că citea de toate. Romane, cărți științifice, jurnale de călătorie, basme. Și nu în zadar a citit atât de mult, pentru că prin paginile cărților a ajuns în Africa, Groenlanda, Papua Noua Guinee și chiar în Antarctica. Cei care citesc mult văd lumea ca nimeni altcineva. Când a închis ochii, întregul univers i-a apărut în fața ochilor mătușii Petra. Pământul, cu nenumăratele sale creaturi vii, i-a apărut în imaginație deodată. Acele multe creaturi vii ciudate vibrau, cântau, zburau, alergau și înotau.

Doamna Petra, sau Profesorul Inimă Verde,
este văzut purtând ochelari și o fustă
în această ilustrație.

Imaginația Petrei

era atât de puternică încât putea apărea oriunde într-o clipă. Îi plăcea să creadă că poate vorbi cu orice creatură. Dacă dorea, se putea scufunda în adâncurile mării cu o clipă. Sau, dacă avea chef, zbura sus. În astfel de momente, vedea cum animalele, plantele, râurile și mările, luna și stelele se contopeau într-o singură ființă vie. La urma urmei, este de înțeles că atunci când Petra a crescut, a devenit profesoară. În aceeași școală la care a mers în copilărie, a predat biologie, fizică, chimie, mediul înconjurător și matematică. Mulți oameni consideră aceste materii plictisitoare, dar elevii ei nu erau. Știi că

un profesor, dacă se străduiește, poate face totul interesant.

Și mătușa Petra, pentru că pe atunci se numea mătușa Petra, făcea tot posibilul. Era slabă și înaltă, părul ei scurt și negru era prins bob. Se mișca repede, cei doi ochi negri ai ei sclipeau veseli deasupra nasului ascuțit, nimic nu-i putea scăpa atenției. Nu avea soț sau copii, spunea mereu că în loc de familie, avea școala acolo pentru ea. Și își dedica cu adevărat tot timpul predării. Dacă vreunul dintre copii era la ananghie, putea alerga ușor la ei. Pe vremea aceea, mătușa Petra se ghemuia lângă micuții elevi și era atentă la ce-i spuneau. Îi înțelegea atât de bine pe copii și își iubea atât de mult meseria, încât după 25 de ani de predare, când a devenit profesoară, a fost rugată să fie directoarea școlii. Mătușa Petra, care deja avea șuvițe gri în păr și ochelari mici și rotunzi pe nas, a spus da fără să stea pe gânduri.

Profesoara Inima Verde,

sau mătușa Petra, știa de la început că administrația va fi dificilă, pentru că va putea preda mai puțin și va trebui să administreze mai mult, ceea ce ar implica multă muncă.

Pentru că era mult de lucru în jurul școlii. Pe de o parte, școala în sine. Erau copaci frumoși în grădină și priveliștea era minunată, dar clădirea aceea era ciuruită de gloanțe! Nu erau bani pentru renovare.

Apoi erau problemele școlii, Sándor. Bineînțeles, era tot Sándor, același Sándor, pe care chiar și micuța Petra încerca să-l evite cu orice preț pentru că o privea atât de strict. Pe atunci, ei, micuța Petra și colegii ei de clasă, au început să o numească Susi între ei, iar numele a rămas, a auzit pe hol că și elevii de astăzi îl folosesc. Susi este o prescurtare pentru SunyiSanyi, pentru că nu numai marinarilor, ci și elevilor le plac nume misterioase.

Îngrijitorul era un bărbat slab și cocoșat, cu brațe și picioare lungi, asemănătoare unui păianjen mare, secerător. Purta ochelari groși pe nas, în care ochii îi sclipeau ca două ouă prăjite. Pe măsură ce creștea, Sándor, îngrijitorul, devenea din ce în ce mai morocănos și mai plângăcios. Nu-i plăceau copiii, dar pur și simplu nu suporta risipa.

— La ce sunt acești colectori selectivi, domnule director? Voi aștepta săptămâni întregi să le ia și oricum le vor amesteca - întreba el adesea.

Dacă exista ceva ce putea face ca să-l enerveze pe doamna Petra, era:

„oricum le vor amesteca”.

A respirat adânc și a răspuns cu răbdare.

— Pentru că, dragă Sándor, copiii învață o gestionare corectă a deșeurilor — a apăsât direct cuvântul amabil, deși nu credea că Sándor este deloc amabil, la care îngrijitorul i-a răspuns așa.

— Cei care își beau chiar și apa din plastic? Mă scuzați, dar ce mai vine? Aerul într-o pungă? — s-a indignat el — Pe vremea mea, am luat înapoi chiar și sticla de lapte, acești copii nu au schimbat niciodată nimic în viața lor împuțită, sunt răsfățați, aruncă totul, situația, vă rog, domnule Director, asta e o lume stupidă, stupidă. Când mătușa Petra obosea de la muncă, cobora întotdeauna pe malurile Mlaștinii la o plimbare.

Aici se simțea puțin ușurată, ca și cum râul i-ar fi spălat grijile. În copilărie, obișnuia să se joace mult aici după școală. S-a uitat în jur, dar nu era nimeni acolo.

Nu-i putea învinovăți pe copiii de astăzi că își petrec timpul liber în altă parte. Râul își schimbase cumva culoarea și mirosul.

Nu era chiar proaspăt.

Unde înainte puteai aduna melci și scoici, acum erau pungi de plastic rupte și sticluțe de pastile aruncate. Serios, ce fel de lume e aceea în care oamenii beau apă din plastic? Când micuței Petre îi era sete în copilărie, pur și simplu alerga la robinet, îl deschidea și bea din el. Încă își amintește cât de rece și delicioasă era apa de la robinet. Dar de când s-a vândut instalația de apă, culoarea și mirosul apei de la robinet se schimbaseră. Mătușa Petra a testat-o ca directoare și, conform rezultatelor, nu mai era potrivită pentru băut, ci doar pentru spălatul mâinilor. Părinții se temeau de copiii lor din cauza apei proaste, așa că le-au împachetat tuturor câte o sticlă de apă minerală cu merinde.

Mulți copii mergeau la școală fără să știe nici măcar să bea de la robinet. Mătușa Petra a scris o scrisoare în numele școlii către instalația de apă și primărie, dar până în ziua de azi nu a primit niciun răspuns. Nu se poate, își spunea el, ca Sándor să aibă dreptate și situația să fie fără speranță.

-Există doar un vis, există doar o rază de succes - oftă mătușa Petra în sinea ei.

În acel moment, se auzi un bâzâit și o dungă albastră fulgeră peste apa râului. Mătușa Petra se bucură să-l recunoască pe Zé, pescărușul albastru. Una dintre colegele ei de clasă o numea Zé pentru că atunci când pescărușul albastru zboară, aripile sale bat foarte repede, iar acest lucru îl face să zumzăie ca un șorecar uriaș. Micuța Petra avea adesea experiența de a căuta melci pe mal împreună cu prietena ei, când pescărușul albastru trecea în zbor în imediata apropiere. Zzzzzz - l-au auzit atunci.

Zzzzzz - și-au spus unul altuia după aceea, zâmbind. Ze, ca de obicei, s-a așezat pe o creangă. Plopul căruia îi aparținea creanga era chiar vizavi de mătușa Petra, care și-a scos repede ochelarii de citit - încă putea vedea perfect de la distanță. Ze a scrutat apa, apoi s-a aruncat în picaj cu abilitate. S-a scufundat în apă, apoi s-a întors cu un peștișor în cioc. Dar imediat ce s-a așezat pe creangă, peștele i-a alunecat din cioc și a căzut înapoi în apă. Ciudat, s-a gândit mătușa Petra. Îl văzuse pe Ze pescuind de multe ori, dar până acum își înghițise prada cu abilitate. Pescărușul a încercat din nou, dar și-a scăpat din nou prada. Mătușa Petra a mijit ochii pentru că i se părea că vede rău. Ciocul de jos al lui Ze era tăiat.

Este posibil ca pescărușului-albastru

să i se fi rupt ciocul?

Și dacă da, ce se va întâmpla cu el? Dacă o pasăre nu poate mânca, va muri de foame în curând. Ze a încercat a treia oară, fără succes. Asta a fost de ajuns pentru mătușa Petra. A sărit în sus și s-a grăbit înapoi la școală.

A noua imagine: Z, sau zé,
pescărușul albastru,
stând pe un copac.
După cum puteți vedea,
cineva i-a lipit ciocul. Dar cine?
Și cum? Se va afla din
continuare...

Volumul trei,
CAPITOLUL 1
Salvatorii de râuri
în școli.

Volumul trei,
CAPITOLUL 2
Salvatorii de râuri
acasă.

PS.: Ești curios? Citește mai multe despre subiect
în celelalte volume ale seriei Manual Salvatorilor de râuri:

CUPRINS

○ Introducere	2
○ Capitolul unu	8
○ Capitolul doi	23
○ Capitolul trei	34
○ Capitolul patru	47

Elaborat în cadrul proiectului Erasmus+ River Salvamari Școli 20231HU01-KA220-SCH-000166027, finanțat de Uniunea Europeană. Opiniile și declarațiile exprimate aici reflectă punctele de vedere ale autorului/autorilor și nu reflectă neapărat poziția oficială a Uniunii Europene sau a Agenției Executive Europene pentru Educație și Cultură (EACEA). Nici Uniunea Europeană, nici EACEA nu pot fi trase la răspundere pentru acestea.

Jurnalul de bord al Pet piraților

Al patrulea volum din seria TisztaTisza Textbook. Carte electronică, a doua ediție digitală.

Publicat în limba engleză și în toate limbile bazinului Tisei (ucraineană, română, maghiară, slovacă, sârbă) în cadrul proiectului FMIP.

Scriș de: Molnár Attila Dávid (Szolnok, Ungaria)

Editori: Bódiszné Hajnal Alíz (Sárospatak, Ungaria), Bitter Zsuzsanna (Budapesta, Ungaria), Farkas Annamária, Eliza Mastan (Nagybánya, România), Hankó Gergely (Budapest, Ungaria), Heé Enikő (Ungvár, Ucraina), Huszta Erzsébet, Magyarkanizsa (Szerbia), Stumpf Timea (Sárospatak, Ungaria), Keszler Mária (Kőrösmező, Ucraina), Lelkes Zsuzsa (Nagyföldemes, Slovacia), Anna Sabadosh (Ungvár, Ucraina)

Experți: Rosta Boglárka, Vészity Katalin Ilustrații: Gauder Áron, Silimon Emese Verificat profesional de: doamna Bedő Károlyné, Eszter Kulin Traduse în limbile Tisa, traducerile au fost verificate de: profesori și parteneri contractuali ai River Rescue School și proiectul 5in1 Erasmus+.

Editorial: Péter Kugler, Zita Szöllősi-Sebestyén

Produs în cadrul proiectului Erasmus+ Școli de Salvare în Ape Râul 2023-1-HU01-KA220-SCH-000166027, cu sprijinul UE. Publicațiile proiectului Școli de Salvare în Ape Râul pot fi descărcate de pe site-ul TisztaTisza:

www.tisztatisza.eu

**Funded by
the European Union**

Manualul Salvatorilor de Râuri – Seria de Manuale TisztaTisza

este publicat de Asociația PET Kupa 5000 Szolnok, Gutenberg tér2.V/3.

www.petkupa.hu
facebook.com/petkupa
hello@petkupa.hu

